

اثر برهمکنش محلولپاشی پاکلوبوترازول و سولفات منگنز بر رشد رویشی و زایشی توت فرنگی رقم پاروس

مهسا شاهرخی، عنایت اله تفضلی، سعید عشقی، علی تهرانی فر

به ترتیب دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه بین المللی شیراز، استاد، استادیار بخش علوم باغبانی دانشکده کشاورزی دانشگاه شیراز، ایران و استادیار دانشکده کشاورزی بخش باغبانی دانشگاه فردوسی مشهد

امروزه توت فرنگی به صورت کشت هیدروپونیک در گلخانه کشت می شود. از این لحاظ رشد رویشی و زایشی آن برای عملکرد بیشتر و بهتر مورد بررسی قرار گرفته است. به این منظور روندک هایی از توت فرنگی رقم پاروس در گلخانه آموزشی-تحقیقاتی صدرا گرفته شد و بوته ها درگلدان های ۲ لیتری با مخلوط ۱:۱ پیت ماس و پرلایت کاشته شدند. زمانی که ۵ تا ۶ برگ کاملا توسعه یافته ظاهر شد محلول پاشی با پاکلوبوترازول با غلظت های ۲۰، ۴۰ میلی گرم در لیتر و سولفات منگنز با غلظت های ۱/۵ و ۳ گرم در لیتر به همراه تیمار شاهد صورت گرفت. هیچ کدام از تیمارهای پاکلوبوترازول و سولفات منگنز اثر معنی داری روی قطر دمبرگ نشان ندادند. تیمار ۲۰ و

میوه های ریز - پوستر

۴۰ میلی گرم در لیتر پاکلوبوترازول بر روی طول دمبرگ با تیمار شاهد اختلاف معنی دار داشت. اثر بر همکنش دو تیمار نشان داد که در تیمار ۲۰ میلی گرم در لیتر پاکلوبوترازول به همراه بالاترین غلظت سولفات منگنز و همین طور بالاترین غلظت دو تیمار کاهش طول دمبرگ ایجاد شد و تیمار شاهد بیشترین طول دمبرگ را داشت. بیشترین تعداد گل آذین در تیمار بالاترین غلظت پاکلوبوترازول مشاهده شد و در مورد تیمار سولفات منگنز غلظت ۱/۵ گرم در لیتر بیشترین تعداد گل آذین را نسبت به بقیه تیمار ها داشت. بالاترین غلظت سولفات منگنز بدون پاکلوبوترازول بیشترین تعداد گل آذین و گل را به همراه داشت. تغییرات طول دمگل آذین در تمام غلظت های پاکلوبوترازول نسبت به یکدیگر معنی دار بود. کمترین طول دمگل آذین در تیمار بالاترین غلظت پاکلوبوترازول و ۱/۵ گرم در لیتر سولفات منگنز نتیجه شد.